

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **G. S**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. OAM-9/LE-LE05-ZA14-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou pro nezákonnost nepřezkoumatelnost a vady řízení. Žalobce primárně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, účastníci řízení nejsou náležitě definováni, v rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno, napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce dále poukazuje na porušení § 36

odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nereagoval na žalobcem navrhované doplnění dokazování, poukázal v tomto směru např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66, v němž NSS poskytl správnímu orgánu „návod“, jak postupovat při odůvodnění správního rozhodnutí, zejména pokud jde o vypořádání důkazů a návrhů účastníků řízení. Žalobci sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřil se k nim, navrhoval doplnění dokazování, avšak správní orgán na vyjádření žalobce a jím navrhované doplnění dokazování nijak nereagoval. Rozhodnutí v tomto směru odporuje správnímu řádu, aktuální judikatuře a zásadám spravedlivého procesu, správní orgán zcela ignoruje názor žalobce.

Po věcné stránce pak žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce opakovaně poukazoval na složitou životní situaci jeho rodiny, avšak správní orgán tato zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzuje a neprovádí vůbec žádné posouzení těchto okolností ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu. Žalobce detailně popsal rodinnou situaci, kdy byla celá rodina nucena ze země uprchnout, neboť otec měl problémy se svými bývalými spolupracovníky z armády, tedy ozbrojené složky státní moci. Nejedná se o čistě soukromoprávní konflikt bývalých přátel, jak žalovaný uvádí ve svém rozhodnutí, nýbrž o problém, který pramení z aktivity otce žalobce ve veřejném sektoru. Z napadeného rozhodnutí ani shromážděných podkladů nelze dostatečně dospět k závěru, že by toto pronásledování, respektive obavy z pronásledování na straně žalobce nemělo základ v některém z azylově relevantních důvodů dle § 12 zákona o azylu. Nelze pak přičítat k tíži žalobce, a to i s ohledem na jeho věk (tehdy mu bylo pět let), že neví přesný důvod, pro který byla jeho rodina nucena opustit svou vlast. Pokud žalobce nebyl otcem informován o důvodech jejich útěku z vlasti, nemohl další informace podat ani správnímu orgánu. Žalobce sdělil vše, co o zmíněném problému znal. Správní orgán mohl zcela jistě dotazem u státních orgánů domovské vlasti zjistit doplňující informace, pokud jde o otce žalobce a jeho aktivitu v armádě, případně jiných odvětvích veřejného života v domovské vlasti, tak aby mohla být náležitě posouzena důvodnost obavy ze strany žalobce. Pro zjištění skutečného stavu věci správní orgán nic neučinil, rozhodnutí je tak nutno označit za nepřezkoumatelné.

Žalobce se dovolává posouzení jím uvedených důvodů jako zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Popsal správnímu orgánu složitost situace jeho rodiny, stejně jako okolnosti jeho návratu, neboť by byl nucen se skrývat, měnit místo svého pobytu, přičemž o jeho návratu i místě pobytu by se bezprostředně po jeho návratu dozvěděli jeho pronásledovatelé. Žalobce ve svých výpovědích uvedl, že zázemí u svých příbuzných využít nemůže, neboť toto bylo bezprostředně po návratu prozrazeno a to i poté, co žalobce svůj úkryt změnil. Stejně tak je vyloučeno hledat pomoc u orgánů státní správy, neboť s ohledem na informovanost a napojení jeho nepřátel na státní orgány by se žalobci žádné pomoci nedostalo, naopak by se vystavil ještě většímu nebezpečí. Samotný pobyt rodiny žalobce na základě azylu v Německu svědčí jednoznačně pro to, že žalobcem uváděné důvody nejsou smyšlené a skutečně mu na území domovského státu hrozí nebezpečí. Není přitom zjevné, když správní orgán nemohl vyslechnout otce žalobce, proč nepřistoupil ke spolupráci s německými státními orgány a nepokusil se zjistit relevantní informace ze spisových materiálů v řízení vedených s rodinnými

příslušníky žalobce. Konečně hrozba ze strany nepřátel jeho otce, kteří pocházejí z armádních kruhů je reálná a obavy žalobce důvodné, což žalovaný bagatelizuje, když konstatuje, že při pobytu ve vlasti neměl žádné potíže a že hrozbu pocítuje pouze zprostředkovaně. Správní orgán však zcela opomíjí, že po návratu do vlasti se žalobce musel před rodinnými nepřáteli skrývat, byl neustále v ohrožení života a okamžitě poté, co se rodině podařilo obstarat doklady a peníze na cestu, musel domovskou vlast opustit. Žalobce se nemůže vrátit, neboť by se situace opakovala a již by se mu nemuselo podařit nepřátelům uniknout. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, podstatné důkazy zcela ignoruje nebo dokonce uvádí zavádějící informace, rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a tím je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tedy nezákonné. Navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje v daném případě za zcela dostatečné. Dle přesvědčení žalovaného jsou účastníci řízení, včetně žalovaného ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem identifikováni – jméno, příjmení, datum narození, bydliště atd., v souladu se zákonem. Jak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, toto obsahuje rovněž jednotlivá právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dotčené rozhodnutí je vypracováno zcela standardně jako tisíce jiných rozhodnutí v minulosti, která byla přezkoumávána ze všech právních i formálních hledisek krajskými soudy a následně také Nejvyšším správním soudem a žádná pochybení žalovaného v namítaném směru nebyla zjištěna. K seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný objasnil, že dne 29. 12. 2014 se žalobce s podklady odmítl seznámit, k doplnění nic dalšího nenavrhoval, v ostatních případech odkazoval na svého právního zástupce. Žalovaný zrekapituloval, že žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel ani nevyvíjí žádnou veřejněpolitickou činnost. Žalobce sdělil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, s nimiž měl spory jeho otec zřejmě ohledně podnikání. Žalovaný proto trvá na tom, že se jednalo o soukromoprávní konflikt bez azylově relevantních důvodů. Uvedené osoby žalobce ani nezná, ony neznají žalobce, neboť od pěti let žil ve Spolkové republice Německo (dále jen SRN), nikdy je neviděl a jemu nikdy nevyhrožovaly, přestože v letech 2012 – 2013 půl roku v Arménii pobýval. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal v SRN opakovaně, vždy s negativním výsledkem a dokonce byl z této země vyhoštěn do země původu. Pokud by žalobce měl nějaké azylově relevantní důvody, nebude ze Spolkové republiky Německo vyhoštěn zpět do Arménie. Žalovaný má za to, že postupoval správně i při posuzování důvodů pro případné udělení humanitárního azylu. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 1. 2013 a následném pohovoru provedeném téhož dne žalobce uvedl, že se jmenuje Sevak Sarkisyan, je arménské národnosti i státní příslušnosti, vyznává pravoslaví, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Uvedl, že je svobodný, jeho rodiče a dva bratři žijí v SRN, kde on sám pobýval od roku 1995 do června 2012. Arménii naposledy opustil 3. 1. 2013, odletěl z Jerevanu do Prahy, letenku měl až do SRN, kam se chtěl dostat za rodinou. Vysvětlil, že jako malý spolu s rodiči a bratry odjeli z Arménie, neboť otec tam měl nějaké problémy (žalobce se o nich dozvěděl až v dospívání). Uvedl, že jeho matka a bratři získali v SRN azyl, on a jeho otec zatím ne. Následně uvedl, že o mezinárodní ochranu tam žádal již v roce 1995, výsledek nezná. Žalobce byl v roce 2012 ze SRN vyhoštěn a vrátil se do Arménie. Nyní se kvůli dřívějším problémům svého otce obával v Arménii zůstat. O mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že mu v Arménii hrozí nebezpečí, obává se lidí z otcovy skupiny, mohli by ho zabít. Vysvětlil, že jeho otec byl „bojovník“ a měl problémy ve své skupině. Někteří z této skupiny se později stali státními zaměstnanci, otec má problémy a pro žalobce proto není v Arménii bezpečno. V průběhu pohovoru sdělil, že z Arménie vycestoval v roce 2013 do ČR s pomocí strýce na padělaný ukrajinský pas. Vysvětlil, že se sice v Arménii narodil, ale neměl žádné doklady totožnosti, neví, kde je jeho rodný list. V SRN měl potvrzení, že je žadatelem o azyl (zůstal v Německu). Před vyhoštěním ze SRN mu němečtí policisté vzali všechny doklady, odvezli ho z domu a poslali ho speciálním letem do Arménie. Uvedl, že neví, proč byl ze SRN vyhoštěn. Popřel, že by jeho azylové řízení v SRN bylo ukončeno, neví však, zda bylo vydáno nějaké rozhodnutí, o věc se staral jeho otec s právníkem. Žalobce udělal souhlas k tomu, aby se státní orgány ČR v tomto směru obrátily s žádostí o informace na německé státní orgány. Žalobce nechce odjet do SRN, chce zůstat v ČR a zařídit si zde nový život. Žalobce objasnil, že po svém příjezdu do Arménie v roce 2012 žil asi dva měsíce u strýce (bratra otce) v Hoktembryanu. Pak ho strýc (bratr jeho matky) odvezl do nějaké vesnice, kde žil u jemu neznámých lidí, protože lidé z otcovy skupiny se dozvěděli o jeho příjezdu do Hoktembryanu, chtěli mu ublížit. Žalobce se s uvedenými lidmi nikdy nesetkal. O otcových problémech rovněž nic bližšího neví. K dotazu žalovaného, co bylo důvodem jeho současného odjezdu z Arménie, uvedl, že neví, vše zařizoval jeho strýc. Domnívá se, že lidé z otcovy skupiny „jsou určitě nebezpeční“, zabili by ho a tím by ublížili jeho otci. Jiný důvod k odjezdu z Arménie neměl, potvrdil, že neměl ani žádné potíže se státními orgány. Zopakoval, že otec byl „bojovník“, sloužil v armádě, měl tam nějaké známosti, kontakty. S těmi lidmi asi něco podnikal, „zřejmě se něco stalo“ a ostatní mu začali vyhrožovat. Neví ani, zda se otec ve své vlasti veřejně nebo politicky angažoval. Nechce se vrátit do Arménie, chce začít nový život v ČR. Při doplňujícím pohovoru dne 28. 5. 2013 žalobce uvedl svou pravou totožnost (Sevak Genjoyan). Vysvětlil, že předtím uvedl příjmení své matky, aby se vyvaroval otcových problémů. Zopakoval, že ve svých šesti letech vycestoval s rodiči z Arménie do SRN, všichni tam požádali o azyl. Po příjezdu do SRN si celá rodina změnila příjmení, důvod nezná, potom si ho změnili na pravé

příjmení Genjoyan. Ze SRN v roce 2012 odjel pod svým pravým příjmením. Při dalším doplňujícím pohovoru dne 29. 12. 2014 žalobce potvrdil, že po návratu do Arménie žil u svého strýce v rajonu Hoktemberyan, žil tam asi 2,5 měsíce, neví přesně kde (rajon má mnoho vesnic). Potom se přestěhoval kvůli své bezpečnosti, nepamatuje si kam přesně. K dotazu žalovaného, jaké konkrétní problémy a s kým ve vlasti měl, uvedl, že přesně neví, nesouvisí to přímo s ním, ale s otcem a jeho podnikáním. Obava žalobce spočívá v tom, že se lidé z otcovy skupiny dozvěděli o jeho příjezdu do Arménie (asi od policie nebo armády, neví), a proto byl v nebezpečí. Nikdo mu přímo nevyhrožoval, dotyčné lidi nikdy neviděl a nikdy se s nimi ani nesetkal. Dále uvedl, že ze SRN byl vyhoštěn proto, že si neprodloužil povolení k pobytu. V Arménii nic nemá, nemůže tam žít, hrozí mu tam nebezpečí. Zopakoval, že kvůli problémům otce mu chtějí ublížit. To, že „ti lidé“ pracují ve státních orgánech, mu řekl strýc. Neví, jak se strýc dozvěděl, že otce a jeho rodinu hledají. Neumí si vyřídit nové doklady, nikdy se o to ani nepokusil. Nechce jít na vojnu, znají jeho otce, byl by v nebezpečí. V případě návratu se obává smrti, přestěhovat se nemůže, vědí, kde je, našli by ho. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce na podporu svých tvrzení navrhl k důkazu výslech svědka, svého otce.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Žalovaný tak vycházel z Všeobecné úřední zprávy MZV Nizozemska o Arménii z února 2012, informace OAMP k Arménii ze dne 12. 8. 2011, informace Freedom House z ledna 2013, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 23. 5. 2013, Výroční zprávy Human Rights Watch ze dne 21. 1. 2014, Infobanky ČTK „země svět, Arménie“. Dále vycházel i z odpovědi německých státních orgánů ohledně žalobcova řízení o azyl v SRN a žalobcem uváděných totožnostech (dle žalobcem uděleného souhlasu).

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru,

že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, správní orgán zjistil stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu. Dle názoru soudu žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byl v zemi původu pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, anebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce ve vlasti žádné potíže neměl, jím uváděné problémy jeho otce v minulosti, které dle jeho neurčitého vyjádření zřejmě souvisely s podnikáním jeho otce (žalobce však nic bližšího neuvedl a ani neví), mají soukromoprávní charakter a nelze v nich ani vzdáleně, shledat znaky azylově relevantního pronásledování ve vztahu k žalobci. Žalobce se s osobami, s nimiž měl problémy jeho otec, nikdy nesetkal, nikdy jemu osobně nevyhrožovaly. Žalobcem vyslovené obavy jsou pouze jeho nepodloženými domněnkami. Ostatně ani strýc, u kterého žalobce v Arménii žil a který ho měl o nebezpečí ze strany těchto osob informovat, neposkytl žalobci žádné bližší informace o identifikaci těchto osob, jejich počtu, jejich současném postavení apod., či o konkrétních problémech žalobcova otce v minulosti. Žalobce v průběhu svých výpovědí uvedl, že je v Německu žadatelem o mezinárodní ochranu, výsledek řízení nezná a že byl z této země vyhoštěn. Zprvu sdělil, že mu není znám důvod vyhoštění, při doplňujícím pohovoru dne 29. 12. 2014 uvedl, že se tak stalo proto, že si neprodloužil povolení k pobytu. Žalovaný se na základě žalobcem uděleného souhlasu obrátil na německé státní orgány se žádostí o sdělení informací o žalobci, o jeho používaných totožnostech a azylovém řízení. Dne 12. 6. 2013 obdržel žalovaný požadované informace, podle nichž žalobce požádal o mezinárodní ochranu v SRN dvakrát, dne 10. 4. 1997 a dne 15. 2. 2011, v obou případech obdržel negativní rozhodnutí, dne 23. 5. 2001 a dne 8. 1. 2013. Průkaz žadatele o mezinárodní ochranu měl platný do dne 4. 6. 2012, vyhoštěn byl dne 13. 6. 2012. Podle uvedené informace německé státní orgány nemají žádné informace o rodičích a sourozencích žalobce.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s důkazním návrhem žalobce (strana 5 napadeného rozhodnutí), když uvedl, že nepřistoupil k výsledku otce žalobce, neboť se nenachází na území ČR. Zdůvodnil rovněž, že žalobce mohl kdykoliv v průběhu řízení doložit písemné vyjádření svého otce, pokud ho považoval za natolik zásadní, což neučinil, přestože byl na počátku řízení poučen o svých právech a navíc měl v řízení před správním orgánem svého právního zástupce (tento se již po prvním pohovoru žalobce ze dne 11. 1. 2013 zavázal do 10 dnů zaslat vyjádření a doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, do konce správního řízení, krom návrhu na výslech otce žalobce, tak však neučinil). Žalovaný tedy neopomněl citovaný důkazní návrh žalobce, rozhodl o jeho neprovedení a svůj postup řádně odůvodnil. Žalobní námitka stran nevypořádání se s důkazními návrhy žalobce tak není důvodná. Pokud pak žalobce v žalobě uvedl, že „správní orgán mohl zcela jistě dotazem u státních orgánů domovské vlasti zjistit doplňující informace, pokud jde o otce žalobce a jeho aktivitu v armádě...“, je soud nucen konstatovat, že uvedenému zjišťování brání ustanovení § 19 zákona o azylu, podle kterého ministerstvo dbá ochrany žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho rodinných příslušníků v zemi jeho státního občanství a nesdělí jakýmkoliv způsobem údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy informace o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nezíská v souvislosti s řízením ve věci mezinárodní ochrany informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy, tím spíše informace o jiné osobě (otci žalobce), která není ani žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. K žalobní námitce, proč

správní orgán nepřistoupil ke spolupráci s německými státními orgány a nepokusil se zjistit relevantní informace ze spisových materiálů v řízení vedených s rodinnými příslušníky žalobce, soud poznamenává k již výše uvedenému, že německé státní orgány v poskytnuté informaci ze dne 12. 6. 2013 uvedly, že nemají žádné informace o rodičích a sourozencích žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotil i aktuální společenskou politickou situaci v Arménii, žalobce však nebyl ve vlasti politicky ani jinak veřejně aktivní, on sám neměl žádné problémy se státními orgány ani s jinými osobami. Azylově relevantní pronásledování mu nehrozí. V případě potíží se soukromými osobami se může obrátit s žádostí o pomoc na státní nebo jiné orgány nebo využít institutu vnitřního přesídlení. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného

žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany,

jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu (viz strany 8 až 9 napadeného rozhodnutí). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, účastníci řízení, tj. žalovaný, který napadené rozhodnutí vydal, jakož i žalobce, jsou v rozhodnutí označeni řádně a v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, napadené rozhodnutí splňuje všechny náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 2 (výroková část, tj. výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle vyjmenovaných ustanovení zákona o azylu) i odst. 3 (odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany). Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 15. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně